

वामन

भोक्ष्ये श्रीवामनानन्त शरणागतबन्धुम् ॥” इति ॥
“एकादश्यां रजत्यांवा द्वादश्यां वार्धयेत्
प्रभुम् ।

स्वर्णरूपमये पात्रे ताम्रवंशमयेऽपि वा ॥
कुण्डिकां स्थापयेत् प्राथं द्विकपापाटकास्तथा ।
शुभाच्च वैश्वीं यष्टिमस्तत्त्वं पवित्रकम् ॥
पुष्टिर्गन्धैः फलेषुपैः प्रदीपैश्चार्धेऽह्निम् ।
नानाविधैश्च नैवेद्यैर्भक्ष्यभोग्यैर्गण्डोदनेः ॥
प्रागरं निशि कुण्डलैर्न गीतवादिचननैर्नैः ।
एवमारारोध्य देवेशं प्रभाते विमले सति ॥
आदावर्धं प्रदातव्यं पञ्चाह्वं प्रपूजयेत् ।
नारिकेलेन शुभ्रेण दद्यादर्घ्यं पूर्णवत् ॥”
तत्र मन्त्रः ।

“वामनाय नमस्तुभ्यं क्रान्तत्रिभुवनाय च ।
एहाण्यार्घ्यं मया दत्तं वामनाय नमोऽस्तु ते ॥”
वामनाय अर्घ्यं नमः ।

“मह्यं कूर्मं वराहच नरसिंहच वामनम् ।
रामं रामच ज्यैष्ठ्यच क्रमात् द्वौ बुहकल्किणौ ॥
पादयोर्जानुभोग्यौ च नाभ्यासुरासि कण्ठयोः ।
भुजयोर्मूर्ध्नि सन्ध्याङ्गुलैश्चैवेदायुधानि च ॥
महापूजां ततः कृत्वा गीमर्षीं काचनादिकम् ।
शक्राचार्याय हातव्यं ब्राह्मणेभ्यश्च मन्त्रतः ॥
ब्राह्मणश्चापि मन्त्रेण प्रतिगृह्णाति मन्त्रवित् ।
ददाति मन्त्रतो ह्येव दाता भक्तिसमन्वितः ॥”
तत्र दानमन्त्रः ।

“वामनो बुद्धिदो दाता द्रव्यस्यो वामनः स्वयम् ।
वामनश्च प्रतिगृह्णाति तेन मे वामने रतिः ॥
वामनः प्रतिगृह्णाति वामनोऽपि ददाति च ।
वामनस्तारको द्वाभ्यां तेनेदं वामने नमः ॥”

इति ॥

“एवं कृत्वा विधानेन भोजनं पृथदायकम् ।
पूर्वं दद्याद्ब्राह्मणेभ्यः पञ्चादृमुञ्जीत बन्धुभिः ॥
यदाहनपुराये च यदृभव्योत्तरं व्रतम् ।
वामनस्योदितं तस्याशुसारांल्लिखितं विदम् ॥”
नक्षत्रवर्त्त ।

“एहीत्वा नियमं प्रातर्गत्वा नदीं च सङ्गमे ।
सौवर्णं वामनं कृत्वा सौवर्णमावकेण वा ॥
यथाशक्राय विचस्य कुम्भीपरि जगत्पतिम् ।
स्वर्णपात्रे स्थापयित्वा मन्त्रैरेतेषु पूजयेत् ॥
ॐ वामनाय नमः पादौ कटिं दामोदराय च ।
उरु श्रीपतये गुह्यं कामदेवाय पूजयेत् ॥
पूजयेज्जगतां पञ्चरुद्रं विश्वधारिणे ।
हृदयं योगनाथाय कण्ठं श्रीपतये नमः ॥
सुखच पङ्कजाचाय शिरः सर्षापत्रेण नमः ।
इत्थं संपूष्य वाचोभिराच्छाद्य च जगद्गुरुम् ।
दद्यात् शुभ्रहृदा चार्घ्यं नारिकेलादिभिः फलेः ॥
ॐ नमो नमस्ते गोविन्द बुध अश्वघोषंश्रक ।
अचौघसङ्घं कृत्वा प्रेतमोक्षप्रदो भव ॥”

इत्यर्थमन्त्रः ॥

“कृत्वापानहृगोदानं दद्याच्च कमण्डलुम् ।
विशेषेण द्विजाध्याय वामनः प्रीयतामिति ॥
दध्योदनसमायुक्तां वारिधानीं प्रदापयेत् ।

वामने

पूजयित्वा जगन्नाथं वामनः प्रीयतामिति ॥
यथाशक्रा च दानानि द्विजाद्येभ्यः प्रदापयेत् ।
कुम्भाज्जागरणं रात्रौ गीतशास्त्रसमन्वितम् ॥
अहृया परया युक्ती निशामनिदिधेचणः ।
प्रभाते भोजयेदिदं प्राणं द्वादश्यां प्राणं ततः ।
कुम्भात् स्वयं अहृयात् स्वयं सफलतां व्रजेत् ॥”
तस्माद्वाक्पात्रं तत्रैव ।
“एवं कृते तु कालेन प्रतेः निम्नं विजयादिने ।
न दुर्लभतरं किञ्चिदिह लोकेऽथवा परे ॥
फलमस्य व्रतस्योक्तं दत्त्वा पिचोर्नरीचमः ।
वंशोद्धारकरो सुक्तिं याति पैत्रगाह्यादपि ॥
न पावनतरं किञ्चिदतः परमिहोच्यते ।
विजयाव्रततुलाच न परं परिपच्यते ॥”
भविष्योत्तरे च ।

“वामने तु व्रते तस्मिन् यत् पुण्यं तन्निबोध मे ।
चतुर्युगानि राजेन्द्र । सप्तसप्ततिसहस्रापि ॥
प्राप्य विष्णुपुरं राजन् क्रौञ्चते कालभक्षयम् ।
इहागल्य भवेत्प्राजा प्रतिपद्यभयङ्करः ॥
हृदयश्चरययानानां दाता भोक्ता विमलरः ।
रूपसौभाग्यसम्पन्नो दीर्घायुर्निश्चको भवेत् ।
पुत्रपौत्रैः परितृतो जीवेच्च शरदां शतम् ॥”

इति श्रीहरिभक्तिविलासे १५ विलासः ॥
वामनेत्रं, स्त्री, (वर्णन्यासे वामं नेत्रं स्पृश्यं येन ।)
दीर्घकारः । यथा,—

“इच्छिन्नस्तिर्म्महामाया लोलाक्षी वामलोच-
नम् ॥”

इत्यादि वर्णाभिधानम् ॥

अपि च ।

“इंशो वैश्वानरस्यः शशधरविलसद्दामनेत्रेण
युक्ती

बीजन्ते इन्द्रमन्त्रदिगलितचक्रुरे कालिके ये
जपन्ति ॥”

इति तन्त्रवारे महाकालविरचितं श्रामा-
स्तोत्रम् । (वामचक्षुच))

वामलूरः, पुं, (वामं यथा तथा लुगतीति । लू +
बाहुलकात् रक् ।) बक्षीकः । इत्यमरः । २ ।
१ । १४ । (यथा, काशीखण्डे । २२ । १६ ।

“जटाटवीकोटरान्तःकृतनीडाफलाच ये ।
प्ररूपवामलूराङ्गाः स्नायुनहास्त्रिवचयाः ॥”)

वामलोचना, स्त्री, वामे चारुखी लोचने यस्याः ।
स्त्रीभेदः । इत्यमरः । २ । ६ । १३ । (यथा,
हितोपदेशे । २ । १५६ ।

“नामिस्तप्यति काष्ठानां नापगानां महोदधिः ।
नान्तकः सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचना ॥”)

वामवेधशुद्धिः, स्त्री, (वामे प्रतिजुषे यो वेध-
स्तद्विषये शुद्धिविशोधनम् । यद्वा, वामेन विप-
रीतेन वेधेन शुद्धिः ।) खराश्रपेचया द्वादश-
चतुर्धनवसयहृस्यो विरुद्धोऽपि चन्द्रः यदि शुक्र-
शनिजुजजीवाकंयुक्तयहात् सप्तमयद्दे तिष्ठति
तदा नराणां अभिलषितफलदाता भवति ।
यदि तु चितशनिजुजजीवाकंयुक्तयहात् दशम-
पञ्चमाष्टमयद्दे तिष्ठति तदा नराणां खराश्र-

वामा

वेचया यथासंख्यं अष्टमपञ्चमद्वितीयगृहगोऽपि
चन्द्रः प्रचुरफलदाता भवति । यथा,—

“चितशनिजुजजीवाकर्त्तुं दन्दनराणां
स्यमुखनवमस्थोऽपीष्टदाता तथेवात् ॥
खयुतनिधनगर्भेनष्टपुत्रार्थेगोऽपि
प्रचुरशुभफलं स्याद्वादानेधेन शुद्धिः ॥”

वामवेधत्वच दानवर्धनि सप्तमवेति वदामास-
वचनाभ्यामेकार्थत्वाद्बोधम् ॥ ३ ॥

अथ दक्षिणवामाभयेप्रकथनम् ।

“लाभविक्रमखशुभु स्थितः

श्रीभनो निगदितो दिवाकरः ।

खेचरेः सुततपोजलान्त्ये-

र्थाकिंभियेद न विध्यते तदा ॥

दूनजस्त्रिपुरलाभखणिग-

चक्रमाः शुभफलप्रददा ।

स्नात्नान्त्यष्टतिवन्धुधर्मगे-

र्विध्यते न विवृथेयैद यद्यः ॥

विक्रमाय रिपुगः शुभः कुजः

स्यात्तदन्त्यसुतधर्मगेः खगैः ।

चेन्न विहृ इन्सुनुरप्यसौ

किन्तु घर्मेष्टिना न विध्यते ॥

स्नासुशुच्यतिस्वायगः शुभो

श्रद्धदा न खलु विध्यते यदा ।

व्यात्तत्रिनप्रकादनेधन-

प्राप्त्येर्विधुभिर्नभचरेः ॥

स्वायधर्मतनयदुनस्थितो

नाकनायकपुरोहितः शुभः ।

रिपुद्रव्यखलत्रिगेयैदा

विध्यते गगनचारिभिर्नदि ॥

व्यासुताष्टमतपोयथायगो

विह व्यासु विदशोभनः सुतः ।

नेधनास्ततुक्तधर्मधे-

लाभवैरिखहखखेचरेः ॥”

इति ज्योतिस्तत्त्वम् ॥

वामा, स्त्री, (वमति सौन्दर्यं इति । वम + च्चला-
दित्वात् ष्यञ् । टाप् । यद्वा, वमति प्रतिजुल-
मेवार्थं कथयति । यद्वा, वामः कामोऽस्यस्या
इति अर्थ आदिभ्योऽच् इत्यच् ।) सामान्या
स्त्री । इत्यमरः । २ । ६ । २ । (यथा, गीत-
गोविन्दे । १ । ४६ ।

“ह्वयति कामपि पुञ्जति कामपि कामपि
रमयति वामाम् ।

पश्यति ससितचारुपरामपरात्मगुहति
रामाम् ॥”)

दुर्गा । यथा,—

“वामं विरुद्धरूपं विपरीतं गीतये ।
वामेन सुखदा देवी वामा तेन मता दुर्गे ॥”

इति देवीपुराणे ४५ अध्यायः ॥

अपि च ।

“नालानु बाल्यादिचिखभावाभ्यामपि पूजयेत् ।

शशानभेरवीं देवीसुयतारां तथैव च ।

उच्छिष्टभैरवी चर्त्तौ तारां त्रिपुरभैरवीम् ।